

СТАРОДУБЦЕВА Лідія Володимирівна (25. 12. 1962, Харків) — архітектор, мистецтвознавець, філософ. Дочка [Н. Колосової](#), дружина *В. Стародубцева*. Кандидат архітектури (1992), доктор філософських наук (2004). Член НСХУ (2000). Закінчила Харківський інженерно-будівельний інститут (1985). Відтоді працювала архітектором, мистецтвознавцем Українського спеціального науково-реставраційного інституту «Укрпроектреставрація»; від 1994 — у Харківській академії культури: від 2004 — професор кафедри історії та теорії культури; водночас від 2003 — в Харківському університеті: від 2004 — професор кафедри теоретичної та практичної філософії, від 2009 — засновник і завідувач кафедри медіа-комунікацій. Наукові інтереси присвячені філософським проблемам історії та теорії культури, мистецтва і архітектури.

Основний напрям досліджень — пам'ять і забуття в історії ідей, мнемонічна герменевтика культури. Авторка статей у журналах «Вопросы философии», «Человек», «Мир психологии», «Collegium», збірниках «Філософські перипетії», «Мультиверсум», «Вторая навигация». Учасниця всеукраїнських і міжнародних симпозіумів, конференцій, зокрема в Італії, Росії, США, Угорщині. Від 2015 співпрацює з Радіо Свобода. Авторка та ведуча телепрограм «Чайна церемонія» на каналі Р1 (2005—06), «Діалоги» на «7 каналі» (2011—17), «Арт-Допит» на каналі «Simon» (2014—15). Авторка сценарію, продюсерка і режисерка серії короткометражних фільмів, присвячених гострим і нагальним проблемам в Україні. Арт-кураторка виставок «Утопія Ван Гога» і «Техноарт-містерія». Головна редакторка серії культурологічних видань та збірників статей. Організаторка і модераторка низки комунікативних проєктів, спрямованих на міждисциплінарну інтеграцію («Полілог», «UnVacuum», «El Topos»).

Основні праці

Архітектура постмодернізму. Історія, теорія, практика: Посіб. К., 1998; Метафізика лабіринта. Москва, 1998; Лики памяти. Культура эпохи «пост». Х., 1999; Алківіадів силен і метаморфози забутого символу. С.-Петербург, 2000; Память и забвение. Дерево истории идей: Собрание текстов в 2 т. Х., 2000. Т. 1; Мнемозина и Лета. Память и забвение в истории культуры. Х., 2003; Методологічні проблеми культурології: Навч.-метод. посіб. Х., 2005; «Буриме»: Утопия Ван Гога. Х., 2008; (Не)прозорий соціум: вибір між прайвесі та свободою // Український соціологічний журнал. 2022. Вип. 28; Мистецтво аугментованої реальності в сучасній візуальній культурі // Вісн. Харків. ун-ту. Сер. Теорія культури і філософія науки. 2024. Вип. 69 (співавт.).

[М. В. Дяченко](#)

Бібліографічний опис:

Стародубцева Лідія Володимирівна / М. В. Дяченко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891547>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).